

שאכל חלב [חיובו חטאת] והוא נותר [חיובו חטאת] מן המוקדשין⁽²²⁾ [חיובו אשם מעילות], ביום הכפורים [חיובו חטאת].

רבי מאיר אומר: יש לך להוסיף חטאות: אף אם היתה שבת⁽²³⁾ והוציאו בפיו⁽²⁴⁾ הרי זה חייב חטאת נוספת משום הוצאה. כלומר, פעמים שהוא חייב יותר חטאות, וכגון שהיתה שבת, והוציאו בפיו.

אמרו לו חכמים לרבי מאיר: אינו מן השם, אין חטאת זו משום אכילה, אלא משום

הוצאה, ואין לחושבה עם שאר החיובים התלויים באכילה.

הרי מבואר, שלכולי עלמא חייב משום הוצאה כשהוציאו בפיו, ואמאי חייב? הא אין דרך הוצאה בכך?!

אלא בהכרח, כיון דקא מיכוין, מחשבתו, שצריך לאוכלה בהליכתו, ואחשבה להוצאה זו בפיו, משויא ליה מקום.⁽²⁵⁾

הכא נמי, כשזרק ונח בפי הכלב או הכבשן, כיון דקא מיכוין להניחו בפי הכלב או בפי הכבשן, מחשבתו משויא ליה מקום.

הדרן עלך הזורק

מתחייב בשעת בליעה כמו על השאר "דבליעתו הויה הנחה אף על פי שמהלך, כדאמרינן לעיל פ' א כתיבתן זו היא הנחתן". וראה עוד בתוספות למה הוא חייב ואף על פי שפיו למעלה מעשרה טפחים מקרקע רשות הרבים שהוא אויר "מקום פטור".

25. לכאורה נראה שלשון זו אגב דברי רבה היא, כי גבי הוצאה בפיו אין החסרון משום מקום, אלא משום שאין דרך הוצאה בכך, אלא אגב שבדברי רבה החסרון הוא משום מקום, לכן נקטה הגמרא לשון זו, [אלא שבלשון המאירי משמע קצת לא כן, וצ"ע]. ועיקר הכוונה היא על פי מה שכתב רש"י בעירובין צט א דמחשבתו משויא ליה הוצאה חשובה, ומועיל גם לענין הוצאה שלא כדרך הוצאה.

שיאכלנה, ובפי הכבשן שתשרף שם, וכן השתיין ורק, אבל זרק על המקלות או על שום דבר אפילו במתכוין, לא אמרו "מחשבתו משויא ליה מקום".

22. כיון שנותר הוא, ממילא הוא מן המוקדשין.

23. כתב רש"י, שלכך הוצרך רבי מאיר לומר שהיתה שבת, כי רבי מאיר סובר: "אין עירוב והוצאה ליום הכפורים". והתוספות הביאו מן הגמרא בכריתות יד א, דלמסקנא מבואר שם טעם אחר, והוא: לכך נקט "שבת", כדי להוסיף חטאות, כי הוא חייב שתי חטאות, הן משום שבת והן משום יום הכפורים.

24. ביארו התוספות, שאף על ההוצאה הוא